

[Lone Dybkjær]

Sådan set vil jeg godt takke hr. Hans Jørgen Jensen, fordi han meget skarpt trækker de ideologiske forskelle op. Så behøver jeg i og for sig ikke gøre det.

Jeg skal i øvrigt ikke tage stilling til her, hvad der er samfundsgavnlig virksomhed, og hvad der ikke er samfundsgavnlig virksomhed. Det kræver nok en længere debat. I øvrigt tog jeg ikke afstand fra hr. Hans Jørgen Jensen, fordi han havde sagt noget om det radikale forslag; det skal han naturligvis være velkommen til. Jeg tog afstand fra hr. Hans Jørgen Jensens tale, fordi han sluttede med at sige: vi ønsker en positiv debat, hvor vi kan opnå, at der i næste samling fremsættes et forslag indeholdende obligatorisk overskudsdeling og fællesfond. Dette kan vi ikke gå med til. Derfor tager vi afstand fra det.

Arne Melchior (CD):

Egentlig kunne debatten godt slutte her, for sagen er jo klar.

Jeg kan da godt spørge hr. Hans Jørgen Jensen, hvem det er, der afgør, hvad der er samfundsgavnlig virksomhed. Det skal vel ikke være ham. Over hans sidste indlæg kunne man sætte overskriften: Vi skal alle være ansat i samme firma. Ja, der nikkes. Det er forretningen Danmark. Det har vi hørt meget om fra hr. Askjær Jørgensen og hr. Glensgård og hr. Glistrup. Det er forretningen Danmark, jo tak.

Må jeg så alligevel gå over til de notater, jeg gjorde, for denne interessante ordveksling kom.

I begyndelsen af oktober forudsagde statsministeren i sin åbningstale, at der ville komme en redegørelse om dette emne. Arbejdsministeren har altså været en fuld barselperiode om at komme frem med den redegørelse. Alligevel er der store forglemmelser i den. Ifølge fru Lone Dybkjær står der bl.a. ikke noget om de offentlig ansatte. Det kan vel ikke være en forglemmelse. Det får vi vel et svar på fra arbejdsministeren.

Jeg vil gerne sige, at jeg betragter tidspunktet, redegørelsen kommer på, som en provokation imod mit parti – og imod de andre forligspartier, men det må de selvfølgelig selv om. Jeg gør det især i lys af, at vi samtidig har fået den industripolitiske redegørelse på folketingets bord, men den er der ikke tid til at drøfte før til oktober-novem-

ber. Denne sag, den skal imidlertid drøftes nu. Det er et slag i ansigtet og et spark – og tak for det! Vi overvinder det nok, men det skal være sagt, at det er en provokation.

Provokationen bliver ikke mindre af, at redegørelsen sejler under falsk flag. Det hedder nemlig, at det er en redegørelse om overskudsdeling for lønmodtagere. Det lyder meget fredeligt. Der er næsten ikke et parti i dette folketing, der ikke har udtalt sig pro og selv fremsat forslag om overskudsdeling. Men det er der jo ikke tale om. På sp. 11214 kan vi læse, at denne ordning skal tilskynde til ændring i de bestående ejendomsforhold, og på næste spalte viser det sig yderligere, at det drejer sig om en drøftelse af lønmodtagernes medejendomsret. Det er jo noget helt andet end overskudsdeling. Hvis jeg har noget tilovers og deler det med nogen, har jeg ikke givet dem anden rettighed dermed. Nej, det er selvfølgelig arbejdsministerens mening med det, men så skulle der som overskrift have stået, at dette er en redegørelse om ændring af ejendomsretten i Danmark. Det er det, der har stået, for det er det, der står senere hen. Denne redegørelse er et angreb på ejendomsretten; det er et angreb på ledelsesretten og ledelsespligten, og det vil føre til kaos i Danmark og er derfor uegnet.

Redegørelsen begiver sig på kattepoter ind på at definere, hvad »overskud« er. Det må jo være en forudsætning for at tale om overskudsdeling, at man har defineret ordet overskud. Jo, man forsøger skam på sp. 11214, hvor der siges, at det skal være det regnskabsmæssige overskud, og så står der et par linjer længere fremme, at det er en forudsætning for at dele overskuddet, at man ved, hvilket overskud der skal deles, og at overskuddet skal udregnes ifølge god forretningskik. Men man siger selv, at det er en forudsætning for debatten, at man ved, hvad overskud er for noget, og den eneste definition, man giver, er, at det skal være et overskud, der er udregnet efter god forretningskik, og så henvises der i øvrigt til, at man i EF arbejder med at finde på metoder, som det kan gøres ensartet efter.

Men arbejdsministeren, som for 1½ år siden har set CDs bud på en klar definition – enig eller ikke enig i den, men i hvert fald et ærligt forsøg på at definere, hvad der skal forstås ved det – gør ikke selv efter en barseltid siden 1972–73 noget forsøg på endnu